

[Holger Eriksen.]

vælgerne i almindelighed. Men det, som det ærede medlem navnlig beskæftigede sig med, og som var baggrunden for, at forslaget om flere medlemmer blev fremsat, var spørgsmålet om, hvorvidt der var en risiko for, at man i fremtiden ville få en rigsdag, der hovedsagelig bestod af medlemmer, som ikke havde den tilstrækkelige skoling i administrative forhold, før de blev medlemmer. Jeg synes, man må sige, at denne frygt er ubegrundet, og at man kan finde beviset herfor ved at se på den nuværende folketings sammensætning.

Hvis det ærede medlem foretog en undersøgelse af, hvad de forskellige medlemmer her har beskæftiget sig med, før de blev indvalgt i folketinget, ville det ærede medlem komme til det resultat, at langt det overvejende flertal i forvejen havde beskæftiget sig med offentlige anliggender, hovedsagelig i form af kommunalrådsarbejde, men også i fagforeninger, landboforeninger og på mange, mange andre områder, således at det er et meget ringe antal, der er blevet valgt i så ung en alder, at de pågældende ikke har haft lejlighed til at udføre et sådant arbejde i forvejen. Hvor det drejer sig om den slags undtagelser, kan man trygt gå ud fra, at det er personer, som i det politiske ungdomsarbejde har erhvervet sig en sådan viden om politiske forhold, at det har gjort dem egnet til at udføre et positivt arbejde herinde. Der er ingen som helst grund til at tro, at den omstændighed, at vi nu får et etkammer-system, skulle forandre noget ved dette forhold. Derfor mener jeg som sagt, at det ærede medlems bekymring savner grundlag.

Men for det ærede medlem gjaldt det ikke blot om at få folk ind, der i forvejen havde gjort et arbejde, men også om at få folk valgt ind, som ikke havde konstitution til at deltage i offentlige vælgermøder. Selvom den tanke har været fremme før — den var som bekendt fremme i 1939, da et ikke uvæsentligt antal af rigsdagens medlemmer skulle vælges på en rigsliste —, har vi i udvalget været enige om, at den ikke lader sig praktisere og i og for sig heller ikke bør lade sig praktisere.

For det første nærer jeg en indgroet tvivl om, at de personer, der ikke har mod til at se vælgerne i øjnene fra en valgtribune, egentlig er egnede til at deltage i lovgiv-

ningsarbejdet. Jeg ved naturligvis godt, at der i befolkningen kan findes specialister på forskellige områder, som på disse områder har mere indsigt end rigsdagsmedlemmerne i almindelighed, men jeg synes også, erfaringen har vist, at disse personer som regel ikke er noget værd, hvis de skulle være medlemmer af en lovgivende forsamling. Deres viden er altfor speciel, omfatter kun et snævrere område, og det er det almene, som rigsdagen skal beskæftige sig med. Når en enkelt af den slags er dukket op, har den pågældende slet ikke vist sig at svare til de forventninger, man stillede til ham.

Det er det ene. Det næste er, at jeg har min store tvivl om, at man virkelig ville vælge den slags mennesker, hvis man lavede et rigslistesystem. Nu har vi i forvejen landstinget, som har haft indirekte valg. Det er altså noget i retning af det, som det ærede medlem ønsker. Uden at fornærme medlemmerne af det andet høje ting tror jeg, jeg tør fastslå, at disse medlemmers kvalitet i gennemsnit ikke overstiger dette høje tings medlemmers, naturligvis heller ikke omvendt. Både landstingsmedlemmer og folketingsmedlemmer er et jævnt udsnit af befolkningen og skal være det, og der har altså ikke indtil nu været nogen, som turde påstå, at landstinget betegnede noget mere fremragende end folketinget. Dertil kommer, at man har haft de tingvalgte medlemmer. Det var noget, som partierne rådede over, og her kunne man have fundet disse specialister, men jeg tror heller ikke, man kan sige, at disse tingvalgte kvalitetsmæssigt har adskilt sig fra de øvrige rigsdagsmedlemmer. Det giver i hvert fald en vis formodning om, at systemet slet ikke ville blive brugt på den måde.

Dertil kommer så yderligere, at de, der skulle opføres på en landliste, rigsliste eller landsdelsliste, som det ærede medlem talte om, i hvert fald ville blive udpeget af partiledelserne, og det tror jeg ikke at vælgerne i almindelighed ville sætte pris på. Vælgerne vil have indflydelse på, hvem de skal repræsenteres af. Det har de på den måde, at de organiserede vælgere i de forskellige partier udpeger deres kandidater, men det ville blive partiet som sådant, der kom til at udpege dem, der skulle opføres på rigslisten eller landsdelslisterne, og jeg tror, der ville rejse sig en uvilje derimod i